

0206 – 6. februar

Slik skal dere ete det: Dere skal ha hoftene ombundet, ha skor på føttene og stav i hånden. Dere skal ete det i hast (sv: som de som står klar til å dra avsted). Det er Herrens påske. 2Mos 12: 11.

Det ligger en dypere åndelig betydning i denne forskriften for hvordan påskelammet skulle etes i Det gamle testamentes tid.

Det taler om at alle som kommer til Kristus og får ta imot ham, straks skal bryte opp fra sitt tidligere trelldomsliv under synden, verden og selvlivet. Straks ta farvel med de gamle holdningene, og slå inn på en helt ny vei. Og siden aldri se seg tilbake, men skynde seg som en forfulgt flyktning, så fort og så langt som mulig bort fra syndens og djevelens tjeneste. Aldri mer bli opptatt med det jordiske, aldri forsøke å innrede seg noe paradisi her nede. Men alltid være på reisefot, på vei mot sitt egentlige fedreland.

Apostelen sier: «Hvis dere da altså ble oppreist med Kristus, så søk de ting som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. Ha sinnet rettet mot de ting som er der oppe, ikke mot de ting som er på jorden. Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud».

Dette er en kristens rette liv; være død fra sitt gamle jeg og oppreist med Kristus til et nytt liv. Ha sin skatt og sitt fedreland der han er, i himmelen. Kort sagt: Alltid vandre i fotsporene etter Abrahams tro. Om ham heter det: «Ved tro var han en fremmed i det landet som var lovet ham, som om det skulle være et fremmed land. Han bodde i telt sammen med Isak og Jakob. For han ventet på staden, den som har grunnvollene, den stad som har Gud til bygningsmann og skaper ... De hadde sett det langt borte, hadde trodd på det og vært tilfreds med det slik, for de erkjente at de var gjester og fremmede på jorden, som søkte et bedre fedreland, det vil si det himmelske».

Slik skal hele livet vårt være. Vi skal ete Lammet i reisedrakt, være fremmede og pilegrimer som alltid haster avsted mot våre fedres land. Langs veien er det mye som glitrer; gullgruver og herlige eiendommer. Men en rett pilegrim kan ikke stanse opp der, slå seg ned og bygge og bo langs veien. Rastløs vil han alltid fortsette sin vandring inntil han har nådd fram til det hellige land og Guds stad.

Herbergene bruker han bare til overnatting og nødvendig hvile. Ikke for å slå seg ned der. Slik må hele den kristnes liv være. Tenk over dette, og glem aldri at Lammet skal etes i reisedrakt!

Men ikke nok med det. Samme natt som de åt påskelammet, drog Israels folk i stor hast ut fra landet de hadde vært treller i. Men innen få dager var gått hadde de den gamle undertrykkerens hær i helene. Da så de ingen annen utgang på dette enn ny trelldom under de samme egypterne.

Det samme gjelder ethvert menneske som har fått den store nåden å bli utvalgt av verden til en Jesu etterfølger. Han må aldri glemme at straks dette er skjedd med ham, vil han bli forfulgt og jaget av de gamle fiendene. Glem aldri at du går gjennom et fiendeland, og bærer dine kostbare perler i leirkar! Du er omgitt av tusenvis som lurte på deg, for å røve smykkene dine fra deg.

Det kan være den gamle sjelefienden. Han har sverget å ville drepe oss, enten med makt, med list eller gjennom et uavlatelig press. Eller du angripes av verden, som snart bruker trusler, snart

fristende lokkemidler for å dra deg tilbake til dens gamle veier. Og først og sist ditt eget falske hjerte, kjødet som alltid strir mot Ånden og aldri søker Guds rike.

Skulle du i en slik stilling slå deg til ro og sove? Nei, her er det nødvendig alltid å være i full rustning, ha hoftene ombundet med sannhetens belte, klar med stav i hånden og sko på føttene, som de som står klar til å dra avsted.

I ethvert menneskes hjerte er der en enorm trang til å skulle ha noe av denne verden som sin glede og trivsel. Selv de troendes hjerter, som søker sin glede i Gud, vil stadig bøye av mot noe annet.

Her ligger nettopp faren! Å, når en kristen begynner å engasjere seg sterkt i det han har her i verden; sin forretning, sin formue, sitt gårdsbruk –. Da er det stor fare for at han går så opp i alt dette at han ikke blir med i den store nattverden. De fysiske tingene vi blir opptatt med er i seg selv helt uskyldige. Men hjertet – hvordan går det med hjertet ditt? Det er bare det som er spørsmålet.

Vær oppriktig! Hvor er hjertet ditt? – der er skatten din –! – og det taler munnen om. Din sjels brudgom elsker hjertet ditt i stor nidkjærhet, og godtar ikke at du åpner det for noen annen enn ham! Din lyst skal være i Herren!

Å hvor bittert det er for vår natur aldri å la tankene få gripe om noen jordisk fryd og salighet. Men tvert imot alltid dødes, ta farvel, skynde seg bort fra det. Men hva hjelper det? Slik er jo veien. Og for ånden er det herlig.

La deg derfor aldri bedra, så du forsøker å bygge deg noe paradiset her på jorden! Du skal alltid være ikledd reisedrakt, – hvis du vil tilhøre Den Korsfestedes folk, og gå med ham til det himmelske fedrelandet.